

LIBRIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SKETCHER, SOMME

Sinners consumed / Somme Sketcher. - București : Midnight
Books, 2025
ISBN 978-630-6546-33-6
821.111

Traducător: **Diana Botescu**
Redactor: **Justina Ene**
Grafician copertă: **Teodora Savu**
Tehnoredactor: **Anca Marisac**

SINNERS CONSUMED

Copyright © 2022 by Somme Sketcher
All rights reserved.

© Midnight Books 2025, pentru prezenta ediție
Toate drepturile rezervate pentru limba română.
Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Midnight Books

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București
Comenzi și informații:
Telefon: 031-433.50.68
E-mail: office@bookzone.ro
www.bookzone.ro

SOMME SKETCHER

SINNERS

consumed

SERIA PĂCĂTOȘII ANONIMI #3

Midnight Books
BUCUREȘTI, 2025

CAPITOLUL

*Unu**Penny*

Stau în spatele barului, iar Raphael e așezat pe un fotoliu de cealaltă parte a acestuia. Își ține ochii pironiți pe peretele din spatele capului meu și învârte un jeton de poker între degetele umflate.

Salonul este prea curat pentru tot sângele acesta. Este prea luminos, prea liniștit. Practic, aud cum i se scurg păcatele din corp – unele ale lui, altele nu – și-i pătează cu roșu covorul de la picioare.

Îmi sprijin palmele umede pe bar și înghit în sec.

— Vrei să sun pe cineva? Pe fratele tău?

Buzele i se curbează într-un zâmbet lipsit de umor, iar eu îmi amintesc imaginea trupului însângerat și gol al lui Gabe și privirea amenințătoare pe care mi-a aruncat-o prin parbriz.

Tremur.

— Celălalt frate, vreau să spun.

El clatină din cap o dată.

Prea bine, atunci.

Mă mut de pe un picior pe celălalt așa cum sunt, încălțată în papuci de casă, și mă holbez la el preț de câteva bătăi ale orologiului vechi de pe șemineu. Mă uit la

părul lui negru ciufulit și la gulerul descheiat. În momentul în care am urcat la bordul iahtului, a smuls toate accesoriile care îi dădeau aspectul de gentleman – acul de guler și butonii. Când acestea s-au rostogolit pe platforma de înot, m-am repezit să le prind înainte să dispară în Pacific. Acum, când mă uit la butonul în formă de zar încrustat cu diamante de lângă mâna mea tremurândă, mă întreb cum au putut păcăli pe cineva.

Oare așa arată o cădere nervoasă? N-am de unde să știu. În ciuda faptului că, până la sfârșit, mama a stat goală în fața casetofonului de pe hol, plângând pe cele mai sfâșietoare balade ale lui Whitney Houston, sau că tata și-a izbit capul în mod repetat de oglinda din baie, declinul lor a fost lent. Mai degrabă prăbușirea la care mă așteptam, decât o *ruptură* subită care să mă surprindă. Când îmi iau privirea de la buton și mă întorc spre Raphael, constat cu uimire că se uită fix la mine. Mă privește printre pleoapele întredeschise – este genul de privire nesăbuită care îți face instinctul de supraviețuire să intre în acțiune; genul de privire care te-ar face să traversezi strada dacă ai vedea-o în ochii unui străin sau să te dai repede jos dintr-un Uber dacă te-ar întâmpina în oglinda retrovizoare.

Mă întorc spre peretele cu băuturi, nu pentru că expresia lui mă sperie, ci pentru că știu că nu ar trebui să încălzească locul dintre coapsele mele. Sunt *bolnavă*.

Mă întind după trusa de prim ajutor și după o sticlă de whisky Smuggler's Club.

– Vodcă.

Umerii mi se încordează.

– De când ai început să bei vodcă?

– De când ai spus că nu o să mă săruți dacă beau whisky.

Mă străbate un val fierbinte care mă face să amestec și îmi încălzește abdomenul. Senzația nu face decât să se intensifice când mă întorc și nu văd pic de umor în ochii lui.

Ies din spatele barului, traversez salonul și mă apropiu de el, iar inima îmi bate un pic mai repede cu fiecare pas. Privirea lui mă urmărește și devine mai dură când îmi vede picioarele.

– Pune ceva pe tine, Penelope. Oamenii mei sunt la bord și nu vreau să mai omor pe nimeni astăzi.

Se lasă pe spate în fotoliu, trecându-și nepăsător o mână rănită prin păr.

– Coapsele alea blestemate..., bombăne el uitându-se din nou la zidul ăla amar.

Să omor. Deci Blake e mort. Doamne, mă gândeam că poate doar l-a lăsat lat sau așa ceva. Ce o fi făcut atât de rău?

Încă în stare de șoc după ce m-am trezit la auzul zgomotului făcut de trupul lui Blake când a ricoșat din capota mașinii lui Raphael, nu am curajul să-i spun că, dacă un bărbat are fantezii sexuale din cauza unor pantaloni scurți de pijama și a unui maiou, e problema lui. Desensibilizată complet, mai puțin în zona intimă, iau pătura întinsă pe brațul canapelei și mă înfășor cu ea. Intenționez să pun băutura și trusa de prim ajutor pe măsuta de cafea și să mă întorc după bar, în zona sigură, dar Raphael întinde brațul, îmi cuprinde partea din spate a picioarelor și mă trage peste coapsa lui.

Pulsul îmi încetinește de parcă mi-ar curge sirop prin vene – prea dens pentru ca inima să-mi bată cum trebuie. Vederea mi se încețoșează când îi simt căldura corpului infiltrându-se prin pătură și îmbibându-mi corpul. Este puternic și cald, iar pericolul se revarsă din el ca o undă sonică.

Îmi strânge talia mai tare, iar privirea îmi cade asupra brațului său. Și-a scos sacoul la scurt timp după ce și-a desfăcut butonii, iar acum are mânecele suflecate, lăsând să i se vadă antebrațele tatuată și pline de sânge. Popa de romb pare că se uită la mine, așteptând.

Mă întorc și iau trusa de prim ajutor. Nu-mi vine ușor să mă prefac că sunt nonșalantă, mai ales acum, că îmi simt bătăile inimii în umărul lipit de pieptul lui, iar respirația lui fierbinte și grea îmi gâdilă gâtul. Efortul de a nu afișa nicio expresie îmi este imediat subminat de tremurul degetelor când deschid cutia albă cu cruce roșie.

Mă uit în gol la obiectele stranii din interior.

— Așteaptă! Trebuie să caut pe Google cum se face.

O strânsoare a mâinii lui însângerate pe șold mă împiedică să sar în picioare.

— Lichidul transparent este soluție salină. Înmoaie un tampon de vată în el.

Își desface mâna mare și plină de răni pe coapsa mea, provocându-mi un fior asemănător cu frisoanele pe care ți le dă febra.

— Apoi curăță-mi mâinile.

Abia dacă mă pot concentra asupra sarcinii; sunt prea ocupată să clocotesc sub privirea lui și să mă prefac că mâna așezată pe coapsa mea nu mă afectează în niciun fel.

Mă opresc cu tamponul de vată deasupra articulațiilor degetelor lui.

— S-ar putea să doară.

Râsul lui este ușor răgușit și mi se încing urechile.

— Cred că voi supraviețui.

Privirea lui rămâne ațintită asupra obrazului meu în timp ce îi curăț cu stângăcie rănilor și mă încrunt.

Când tensiunea devine atât de mare încât îmi înceținește mișcările, spun:

— Pentru un om care se mândrește că nu și-a mai distrus articulațiile degetelor, te pricepi foarte bine să folosești trusa de prim ajutor.

De data aceasta, râsul lui este mai blând.

— Provin dintr-o familie de brute. Am pansat destul de multe răni de glonț la viața mea.

Își ridică mâna dreaptă să-mi inspecteze opera și, odată ce o apreciază drept satisfăcătoare, și-o plimbă pe piciorul meu și mi-o așază pe abdomen. Senzația pe care mi-o dă degetul său mic zdrobit în timp ce se odihnește pe osul meu pubian mă face să vreau să-mi frec coapsele una de cealaltă. Următoarea expirație îmi iese tremurătoare și sacadată. Își mută mâna stângă ca să mă pot ocupa acum și de ea.

— Ei bine, acum ești și tu o brută, mormăi eu, înmuind o bucată de vată în soluție salină. Ce a făcut Blake?

— M-a enervat.

Înghit în sec

— Așa că l-ai ucis.

Mă apasă cu palma mai tare pe abdomen și își sprijină bărbia pe umărul meu.

— Se holba la ceva ce nu-i aparține.

Vocea lui gravă este lipsită de profunzime și, preț de o clipă, închid ochii și mă las cuprinsă de ea. *Vorbește despre mine?* Blake era suficient de aproape de mașină încât să sară de pe capotă și să mă trezească. Asta, plus comportamentul lui înfiorător față de mine în general, face plauzibil faptul că se „holba” la mine, dar felul în care Raphael spune asta îmi face spinarea să devină rigidă, pentru că vorbele lui sunt însoțite de o insinuare gravă la sfârșit. *Îmi aparține mie în schimb.*

Panica și iritarea mă afectează la fel de tare. Doar pentru că am permanent dorința sălbatică de a-i smulge toate hainele cu dinții, asta nu înseamnă că m-am lepădat brusc de toate convingerile mele cu privire la bărbați. Niciun bărbat nu m-a... *amețit* vreodată la fel de mult ca Raphael Visconti, dar asta nu înseamnă că sunt brusc *a lui*.

El este o anomalie, nu o excepție.

Arunc tamponul îmbibat, iar acesta cade cu un zgomot ușor și mă întorc să mă uit la Raphael. Isuse, ce aproape este! Atât de aproape, încât nasul meu îl atinge pe al lui. Respir greu și mă încrunt.

— Nici ție nu-ți aparțin.

Un rânjel lipsit de umor îi întinde ușor buzele.

— Nici nu te vreau, Penelope.

Înainte ca răspunsul lui să aibă timp să mă afecteze, îmi pune mâna pe mandibulă și mă strânge.

— Dar am să te iau oricum și apoi am să te distrug, îmi spune calm.

Clipesc.

— Ce?

— Așa e corect, spune el, pe un ton lipsit de emoție.

Un sentiment îngrozitor de teamă mă cuprinde și îmi dă fiori pe ceafă.

— De ce? oftez eu.

Nu stă pe gânduri nicio clipă.

— Pentru că e doar o chestiune de timp până când mă vei distruge tu pe mine.

Rămân fără cuvinte, dar nu contează. Oricum, n-aș fi apucat să spun nimic înainte ca mâinile lui fierbinți să-mi coboare pe umeri, să mă ridice și mă poarte afară din cameră.

CAPITOLUL

Doi

Penny

Trecem ca prin ceață pe lângă pereții placați cu lambriuri de stejar, covoarele crem și picăturile de sânge căzute mai devreme. Mă uit direct în ochii șarpelui care își scoate capul viclean de sub gulerul deschis al cămășii lui Raphael și mă prind și mai bine de gâtul lui.

— Unde mergem? îl întreb, deși inima mea știe deja.

— În dormitorul meu.

— De ce? întreb în șoaptă.

El își mută puțin antebrațele sub fundul meu.

— Ca să ți-o trag, Penelope. De ce crezi?

Știam și răspunsul la această întrebare, dar asta nu oprește unda de electricitate care îmi străbate pielea. Este din cauza modului nerușinat în care vocea lui suavă rostește propoziția. Cu nepăsare, ca și cum ar fi dreptul lui dat de Dumnezeu să mi-o tragă. Ca și cum nu m-ar fi auzit când i-am spus că nu sunt *a lui*. Dar bănuiesc că are sens. Dumnezeu i le-a dat pe toate celelalte.

Clitorisul îmi zvâcnește atât de violent, încât restul corpului meu rămâne fără vlagă. Totuși, știu că ar trebui să protestez cumva. Îl lovesc cu fruntea de piept și mă